ПОХМУРЕ ТЛО

З готичних стін базник,
Роками вимерло тепло.
Не заспокоює бароко,
Ні Сухарди, ні Білик.
Шукає вибагливе око
Верх полоненої краси
Тремтить так тепло, підсвідомо:
Ти, ти один його даси!
У брилу втілиш травертину,
У мармур слівінецьких гномів.
І подив лавром буде Твого чину.
Була досягнена мета?
Була укохана гординя?
Сам відібрав собі життя
Різьбар надійний колядинський.